

บทที่ 1

บทนำ

งานวิจัยเรื่อง “การประยุกต์พระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อสืบทอดงานภูมิปัญญาท้องถิ่น ด้านงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบของจังหวัดเชียงใหม่” นับเป็นกระบวนการ สืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยส่งเสริมให้ผู้ประกอบการสร้างดำรงธุรกิจตนได้อย่างยั่งยืน ภายใต้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง รายละเอียดของงานวิจัยกล่าวได้ดังนี้

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ดังที่ ศูนย์บริการข้อมูลการค้าการลงทุน จังหวัดเชียงใหม่ (2553 : 1) ได้กล่าวว่า เครื่องปั้นดินเผานั้นพบหลักฐานการทำอยู่ทั่วไปในประเทศไทยส่วนในจังหวัดเชียงใหม่ของเรานั้นก็ได้มีการค้นพบถ้วยเคลือบชนิดหนึ่ง ในเขตตำบลออนใต้ อำเภอดำแพง บริเวณหมู่บ้านป่าดิงและ กิ่งยางแดง และ เมื่อมีการสำรวจบริเวณดังกล่าวได้พบในพื้นที่ ราบ และขุดเตาเผาเครื่องถ้วยเป็น โพร่งหรืออุโมงค์ ความเนินเขาหรือฝั่งแม่น้ำ เตาเผามีจำนวน ถึง 83 แห่งลักษณะเตาเผาที่พบเป็นการ ขุดเป็นหลุมแล้วก่ออิฐปิดเป็นผนังก่อขึ้นบนนั้นไม่เคลือบปากและก้นถ้วย เมื่อเวลาเผาใช้วิธีวางปาก ถ้วยบนปากถ้วยและนำมาวางซ้อนกันและปล่อยให้เผาไฟผ่านจนน้ำเคลือบละลายสิ่งที่พบ ส่วนใหญ่เป็น จาน ชาม ขวด ไห ขวดต่าง ๆ ซึ่งคาดว่าน่าจะจะมีอายุสมัยรัชกาลที่ 5 (พ.ศ. 1984 - 2101) นอกจากนี้ยังค้นพบเครื่องถ้วยถ้วยในบริเวณเชิงเขาซอยทองผาอำง ตำบลศรีงาม อำเภอสันทราย ซึ่งนายจ๋องยี นายคำทร และนายจ๋องคำ ชาวไทยใหญ่มาตั้งเตาเผาเครื่องปั้นดินเผาชนิดเคลือบ สีเขียว หรือเรียกว่า สีลวดล ประมาณ 70 ปีมาแล้ว ดังนั้นเครื่องปั้นดินเผาทั้งชนิดเคลือบและ ไม่เคลือบนี้ขึ้นอยู่กับบริเวณที่ตั้ง ของเตาเผา ว่ามีลักษณะเนื้อดินที่ใช้ในการปั้นนั้นอยู่ในลักษณะใด รวมทั้งฝีมือการปั้นของช่างปั้นในแต่ละท้องถิ่นด้วย ในที่นี้จะกล่าวถึงเครื่องปั้นดินเผาชนิดไม่เคลือบ เพราะประเภท ของเครื่องปั้นดินเผาลักษณะนี้ ชาวบ้านยังนิยมทำกันอยู่และคำนึงถึงประโยชน์ใช้ สอยในชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตบริเวณบ้านเหมืองกุง ตำบลหนองควาย ตำบลหนองแก้ว บ้านกวน บ้านไร่ บ้านหม้อ ตำบลหารแก้ว อำเภอหางดง เป็นเครื่องปั้นดินเผาชนิดไม่เคลือบ

อนันต์ สวยศักแว่น และคณะ (2555 : 3) กล่าวว่า น้ำดินที่มีการผลิตเป็นสิ่งของเครื่องใช้ และซื้อขายกันอยู่ในดินแดนล้านนาที่สืบทอดต่อเนื่องมาจนทุกวันนี้ เดิมทีชาวพื้นเมืองโดยทั่วไป จะเรียกว่า “น้ำดินเงี้ยว” เหตุที่เรียกกันเช่นนี้ก็เพราะว่า กลุ่มคนที่ทำน้ำดินเหล่านั้นเป็นชาวเงี้ยว หรือ ไทยใหญ่ ซึ่งจะมีแหล่งผลิตใหญ่อยู่ที่บ้านเหมืองกุง บ้านขุนแส เขตอำเภอหางดงและบ้านน้ำดิน

อ. สันป่าตอง จ. เชียงใหม่ จากการสอบถามชาวบ้านโดยเฉพาะผู้สูงอายุภายในหมู่บ้านต่าง ๆ เหล่านี้ต่างยืนยันว่าบรรพชนของตน เป็นชาวเงี้ยวที่ถูกกวาดต้อนและอพยพมาจากเมืองปู้และเมืองสาต ซึ่งปัจจุบันอยู่ในบริเวณฝั่งตะวันออก ของแม่น้ำสาละวินในเขตรัฐฉาน ประเทศพม่า โดยเฉพาะที่บ้านน้ำตันนั้นได้ระบุอย่างชัดเจนว่า ถูกกวาดต้อนมาในช่วงสมัยเจ้าชีวิตอ้าวหรือพระเจ้ากาวิโลรสสุริยวงศ์เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ จากการตรวจสอบทางเอกสาร พบว่าในช่วงเวลาของการฟื้นฟูล้านนานั้นได้ปรากฏชื่อเมืองปู้และเมืองสาต ถูกกองทัพเชียงใหม่ไปตีและกวาดต้อนไพร่มาใส่เมืองเชียงใหม่หลายครั้ง โดยเฉพาะในสมัยของพระเจ้ากาวิละนั้น ได้มีการไปตีเมืองทั้งสองหลายครั้งและในสมัยพระยาพุทธวงศ์เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่องค์ที่ 4 ได้ให้ตีอีกครั้ง โดยในครั้งนั้นมีรายละเอียดปรากฏในเอกสารค่อนข้างชัดเจน การผลิตน้ำตันและเครื่องปั้นดินเผาในสายสกุลช่วงดังกล่าวนี้มีได้มีแหล่งผลิตอยู่เฉพาะแต่ในกลุ่มหมู่บ้าน ในเขตอำเภอหางดงและอำเภอสันป่าตอง ดังที่กล่าวมาแล้วเท่านั้นยังมีการผลิตเครื่องปั้นดินเผา ในลักษณะดังกล่าวนี้อยู่ในเขตภาคเหนือตอนลบนี้อีกสองแห่งคือ ที่บ้านบ่อแฮ้ว อ. เมือง จ.ลำปาง และบ้านโป่งทิว อ.เวียงป่าเป้า จ.เชียงราย ซึ่งชาวบ้านของทั้งสองหมู่บ้านนั้นไม่ใช่ชาวเงี้ยวแต่ได้รับการถ่ายทอดความรู้มาจากกลุ่มชาวเงี้ยว ในเมืองเชียงใหม่ ไปผลิตเครื่องปั้นดินเผาที่ได้จากแหล่งผลิตในเขตจังหวัดเชียงใหม่จะมีคุณภาพและการพัฒนารูปทรงได้ดีกว่า ที่ผลิตจากแหล่งอื่น ๆ ดังนั้นจึงทำให้เครื่องปั้นดินเผาที่ผลิตจากเชียงใหม่โดยเฉพาะที่บ้านเหมืองกุงได้รับความนิยม และเป็นสินค้าที่ส่งไปขายเกือบทั่วภาคเหนือจนทำให้แหล่งผลิตอื่น ๆ ทั้งที่บ้านน้ำตัน บ้านบ่อแฮ้ว และบ้านโป่งทิวมีการผลิต น้อยลงเหลืออยู่เพียงไม่มากนัก น้ำตันที่ผลิตขึ้นโดยกลุ่มชาวเงี้ยวในหมู่บ้านต่าง ๆ ที่สืบทอดมาจนทุกวันนี้โดยทั่วไปจะมีลักษณะเป็นเครื่องปั้นดินเผา ที่ใช้อุณหภูมิในการเผาไม่สูงนัก เนื้อหยาบหนาและมีรูปทรงค่อนข้างมาก ผิวมีการทมน้ำดินขึ้น และขัดผิวให้มันเพื่อถนอมน้ำให้ซึม ออกมาได้ น้อยลง มีการประดับตกแต่งผิวภายนอกภาชนะอย่างสวยงามด้วยลวดลายต่าง ๆ ที่เกิดจากการขีดขีดแกะลายพิมพ์หรือกดลาย และการปั้นลายส่วนรูปทรงของน้ำตันนั้นจะมีหลายแบบแต่อาจแบ่งอย่างกว้าง ๆ ได้ 8 แบบคือ แบบหัวแดง แบบทรงสูง แบบลอคอดปากบาน แบบน้ำตันแม่วง (สันป่าตอง) แบบทรงอ้วน แบบยาวกลีบมะเฟือง แบบทรงขวด แบบน้ำเต้าเป็นต้น

แต่ในปัจจุบันได้พัฒนารูปแบบการผลิตและวิธีการรวมทั้งยังมีผู้เชี่ยวชาญมาให้คำปรึกษาจนเครื่องปั้นดินเผาของหมู่บ้านเครื่องปั้นดินเผาเป็นที่เลื่องลือในหมู่นักท่องเที่ยวและผู้สนใจ สำหรับสถานการณ์ทางการตลาดหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผา/เซรามิก/ศิลาดลเชียงใหม่ ในอนาคตอาจจะมีแนวโน้มที่ดีขึ้น แต่อาจจะไม่มาก ทั้งนี้เนื่องจากคู่แข่งหลักอย่างประเทศจีนที่เข้ามาตีตลาดไทยอย่างต่อเนื่อง และมีราคาถูกกว่า ผู้ประกอบการไทย จึงส่งผลต่อยอดขายค่อนข้างมาก นอกจากนี้การประกอบการเครื่องปั้นดินเผา/เซรามิกจากที่อยู่ในรูปแบบหัตถกรรมก็เปลี่ยนเป็น

รูปแบบอุตสาหกรรมมากขึ้น จึงทำให้ผลิตได้จำนวนมากเพียงพอต่อการสั่งซื้อของตลาด หากเทียบกับการผลิตที่อยู่ในรูปของหัตถกรรม นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่สนับสนุนให้สถานการณ์มีแนวโน้มดีขึ้น เช่น ด้านเศรษฐกิจ ค่าเงินบาท และสถานการณ์ทางการเมืองที่สงบมากขึ้น จำนวนนักท่องเที่ยวมากขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ริเริ่มโครงการการประยุกต์พระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นงานหัตถกรรมสาขาเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบในจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อศึกษาบริบทสภาพความสอดคล้องของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและการสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นในสาขาเครื่องปั้นดินเผา ในอำเภอดอยสะเก็ด อำเภอสารภี อำเภอสันป่าตอง และอำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ ด้วยการประยุกต์แนวคิดพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงเข้ากับการดำรงธุรกิจของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ สมดุลและยั่งยืน อีกทั้งยังเป็นการสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น ด้านงานเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบของจังหวัดเชียงใหม่ให้ยังอยู่คู่กับรุ่นลูกหลานสืบไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

สำหรับการศึกษานี้มีประเด็นสำคัญที่เป็นวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังต่อไปนี้

- 2.1 บริบทและศักยภาพภูมิปัญญาท้องถิ่นงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบในจังหวัดเชียงใหม่
- 2.2 วิเคราะห์ความสอดคล้องปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงกับภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบในจังหวัดเชียงใหม่
- 2.3 เพื่อสืบทอดองค์ความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบในจังหวัดเชียงใหม่ เป็นการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ในระดับท้องถิ่น ระดับชุมชน ระดับประเทศสู่สากล

3. ขอบเขตของโครงการวิจัย

1. ขอบเขตพื้นที่

พื้นที่ที่ใช้ในการศึกษา คือ อำเภอจอมทอง อำเภอสันป่าตอง อำเภอสารภี อำเภอดอยสะเก็ด และอำเภอแม่ริม ของจังหวัดเชียงใหม่

2. ขอบเขตด้านประชากร

ผู้ประกอบการ กลุ่มธุรกิจชุมชน วิสาหกิจชุมชน งานหัตถกรรมสาขาเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบ มีรายชื่อกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมงานวิจัย ดังนี้ 1.กลุ่มเครื่องปั้นดินเผา 2. กลุ่มชมรมส่งเสริมสลาล้านนา คุณเอกราช สิงห์สกุล 3. คุณนิกร ทนันทชัย 4. คุณสองเมือง เพ็ญเส้า

5.กลุ่มดินเผาอารมณดี คุณสุทิมา สิทธิเจริญ 6. คุณวันเพ็ญ ธนันชัย 7. คุณสมชาย อินทวัง
8. คุณสายพิน บุญประคอง 9. กลุ่มศรีวรรณชาวมิกส์ คุณศรีวรรณ ธรรมเสน 10. คุณแสงหล้า
เครือข่าย ในเขตอำเภอจอมทอง อำเภอสันป่าตอง อำเภอสารภี อำเภอดอยสะเก็ด และอำเภอแมริม

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาศักยภาพของกลุ่มธุรกิจชุมชน ขั้นตอนการทำงานและถ่ายทอด
ความรู้ด้านงานหัตถกรรมสาขาเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบ ตลอดจนศึกษาความสอดคล้อง
ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงกับอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) กับงานหัตถกรรมของ
ผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบ ในเขตอำเภอจอมทอง อำเภอสันป่าตอง อำเภอ
สารภี อำเภอดอยสะเก็ด และอำเภอแมริม ของจังหวัดเชียงใหม่

4. ขั้นตอนและวิธีการศึกษา

การวิจัยเรื่อง “การประยุกต์พระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น
ด้านงานหัตถกรรมสาขาเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบของจังหวัดเชียงใหม่” มีวิธีการดำเนิน
การวิจัย ดังนี้

- 4.1 ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานหัตถกรรมของจังหวัดเชียงใหม่
- 4.2 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา
- 4.3 สร้างและเลือกเครื่องมือที่จะใช้ในการศึกษางานวิจัย
- 4.4 ตรวจสอบเครื่องมือ โดยผู้เชี่ยวชาญ และปรับปรุงแก้ไข
- 4.5 เก็บรวบรวม ตรวจสอบข้อมูลและวิเคราะห์คำตอบ
- 4.6 สรุป เสนอแนะ และเขียนรายงาน

5. ประโยชน์ที่ได้รับ

จากการทำวิจัยในครั้งนี้สามารถนำองค์ความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ดังต่อไปนี้

5.1 การวิจัยในครั้งนี้เนื่องจากเป็นงานเพื่อให้เห็นภาพรวมของหัตถกรรมพื้นบ้าน
สาขาเครื่องปั้นดินเผาฯ ในชุมชนต่าง ๆ และเห็นภูมิปัญญาท้องถิ่นและเทคโนโลยีพื้นบ้าน
ว่าเป็นอย่างไร มีการถ่ายทอดภูมิปัญญามานานแค่ไหนซึ่งเป็นการรวบรวมองค์ความรู้
เพื่อถ่ายทอดสู่สาธารณะชน

5.2 เป็นการบริการความรู้แก่ประชาชนเป็นการรวบรวมองค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษา
เปิดอบรมให้ประชาชนที่สนใจ จัดนิทรรศการและจัดทำคู่มือวารสารประสานกับหน่วยงานภาครัฐ

เอกชน ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ ผู้เชี่ยวชาญด้านธุรกิจ เพื่อให้ความรู้ และนำรวบรวมในเอกสารฐานข้อมูล เพื่อถ่ายทอดให้แก่ประชาชนทุกระดับได้

5.3 บริการความรู้แก่ภาคธุรกิจ ผู้ประกอบการสามารถนำองค์ความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาการผลิตเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบ เพื่อใช้ในการบริหารจัดการชุมชน โดยสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อนำไปต่อยอดภูมิปัญญาในด้านพัฒนาการออกแบบ ให้เป็นสินค้าในรูปแบบใหม่สไตล์ล้านนา

5.4 นำไปผลิตเชิงพาณิชย์ จากการศึกษาขั้นตอนการทำงานหัตถกรรม เพื่อพัฒนางานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบให้ทุนค่าใช้จ่าย ทุนเวลา ประหยัด ทรัพยากรธรรมชาติ ถ้าเป็นสินค้าก็สามารถผลิตสินค้าได้จำนวนมากยิ่งขึ้น

5.5 จากการส่งเสริมความรู้ด้านการอบรมเกี่ยวกับบรรพบุรุษของผลิตภัณฑ์ ผู้ประกอบการสาขาเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบ สามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตได้เป็นอย่างดี

5.6 การทำวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อประชากรกลุ่มเป้าหมาย ในด้านการเพิ่มศักยภาพการจัดการในธุรกิจชุมชนให้สามารถพัฒนาธุรกิจอย่างมีคุณภาพ สามารถบริหารทรัพยากรต้นทุนทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมลดการทำธุรกิจของตนสู่สากล เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงและพลวัตโลก เพื่อนำไปพัฒนาผู้ประกอบการหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาฯ โดยใช้แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงเข้าไปบริหารจัดการ นำองค์ความรู้ที่ได้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชุมชนอื่นได้

5.7 ผู้ประกอบการงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบทั้งในจังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดใกล้เคียง สามารถประยุกต์ใช้ผลการวิจัยกับกลุ่มของตนเองได้ โดยสนองต่อยุทธศาสตร์การวิจัยที่ 2 คือ ยุทธศาสตร์การสร้างเข้มแข็งของชุมชนและสังคมให้เป็นรากฐานที่มั่นคงของประเทศ โดยใช้ยุทธศาสตร์เพื่อนำมาพัฒนา บนพื้นฐานความหลากหลาย ทางชีวภาพ และการสร้างความมั่นคงของทรัพยากรสิ่งแวดล้อม ซึ่งสามารถนำหลักการบริหารจัดการไม่ว่าจะเป็นในการตลาด การจัดการ การเงิน ต้นทุนการผลิต ที่ใช้กับผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบไปใช้ในแหล่งชุมชนอื่น ๆ ได้และสามารถนำวิจัยไปต่อยอดในท้องถิ่น และชุมชนอื่น ๆ ได้

6. ระยะเวลาในการทำวิจัย

การศึกษาครั้งนี้มีระยะเวลาการทำวิจัยเป็นเวลา 1 ปี โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 11 มกราคม 2554 ถึง 10 มกราคม พ.ศ. 2555

7. นิยามศัพท์

การประยุกต์ (Applied) หมายถึง การผสมผสานหรือการปรับใช้ความรู้ด้านปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงกับอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมของกลุ่มงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบ ในอำเภอจอมทอง อำเภอสารภี อำเภอสันป่าตอง อำเภอแมริม และอำเภอคอสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ เข้าด้วยกันให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม

เศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง เศรษฐกิจที่สามารถอุ้มชูตัวเองได้ให้มีความพอเพียงกับตัวเอง (Self Sufficiency) อยู่ได้โดยไม่สร้างความเดือดร้อนให้ตนเอง และผู้อื่น ซึ่งต้องสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจของตนเองให้ดีเสียก่อน มีความพอกินพอใช้สามารถพึ่งพาตนเองได้ ย่อมสามารถสร้างความเจริญก้าวหน้าและฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศได้

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงกับอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) หมายถึง การประยุกต์พระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงเข้ากับอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในเบื้องต้นมีหลักการดังนี้ (อภิชาตพันธุ์เสน, 2546 : 7)

- 7.1 ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม นั่นคือ ใช้เทคโนโลยีที่มีราคาไม่แพง แต่ถูกหลักวิชาการ
 - 7.2 มีขนาดการผลิตที่เหมาะสม สอดคล้องกับความสามารถในการบริหารจัดการ
 - 7.3 ไม่โลภเกินไปและไม่เน้นกำไรระยะสั้นเป็นหลัก
 - 7.4 เน้นความซื่อสัตย์ สุจริตในการประกอบการ ไม่เอารัดเอาเปรียบผู้บริโภคและไม่เอารัดเอาเปรียบแรงงานหรือลูกค้า ตลอดจนไม่เอารัดเอาเปรียบผู้จำหน่ายวัตถุดิบ
 - 7.5 เน้นการกระจายความเสี่ยงจากการมีผลิตภัณฑ์ที่หลากหลาย และ/หรือ มีความสามารถในการปรับเปลี่ยนผลผลิตได้ด้วย
 - 7.6 เน้นการบริหารความเสี่ยงต่ำ (Down side risk management) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไม่ก่อหนี้เงินเกินขีดความสามารถในการจัดการ
 - 7.7 เน้นการตอบสนองตลาดภายในท้องถิ่นภูมิภาค ตลาดภายในต่างประเทศเป็นหลัก
- ปัจจัยเหล่านี้จะช่วยให้วิสาหกิจสามารถพัฒนาได้อย่างมั่นคงในระยะยาว ซึ่งจะศึกษาได้จากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่สามารถผ่านวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจมาได้ โดยในประเด็นทั้ง 7 ข้อที่กล่าวมาข้างต้นนี้ จะช่วยให้อุตสาหกรรมเหล่านี้เป็นส่วนประกอบสำคัญของการพัฒนาประเทศไทยได้ยุทธศาสตร์เศรษฐกิจพอเพียงสืบต่อไป

ภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายถึง ความรู้ของชาวบ้านในท้องถิ่น ซึ่งได้มาจากประสบการณ์ และความเฉลียวฉลาดของชาวบ้านตามภูมิภาคต่าง ๆ รวมทั้งความรู้ที่สั่งสมมาตั้งแต่บรรพบุรุษ สืบทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง

งานหัตถกรรม (Handicraft) หมายถึง งานช่าง งานประดิษฐ์ หรืองานฝีมือ ของชาวบ้าน ที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ปู่ ย่า ตา ยาย หรือสืบทอดมาตั้งแต่โบราณที่เกี่ยวกับงานหัตถกรรม เครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบ โดยผู้ประกอบการในอำเภอจอมทอง อำเภอสารภี อำเภอสันป่าตอง อำเภอแมริ่ม และอำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ เป็นงานที่มีความละเอียดลออ ในการประดิษฐ์เป็นอย่างมาก

เครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบ (Pottery and Porcelain) หมายถึงงานหัตถกรรมท้องถิ่น ที่เกี่ยวกับการทำผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเคลือบในอำเภอจอมทอง อำเภอสารภี อำเภอสันป่าตอง อำเภอดอยสะเก็ด และอำเภอแมริ่ม จังหวัดเชียงใหม่

